Anul XC — Sibiu, 13 Decemvrie 1942 — Nr. 50

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de I

APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul: Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor: pe șir petit 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit

Abonamentele și inserțiunile se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român
Sibiu
Str. Șaguna 8

Importanța vocației preoțești

Iubite frate,

Țin neapărat să-ți vestesc și pe calea scrisului, ceea ce ți-au spus de altfel și verbal tinerii pe care i-ai trimis în vară la mine și anume că ei m'au găsit acasă și că eu i-am primit cu toată dragostea și am stat mult de vorbă cu fiecare din ei. Pe lângă acestea îți voi spune, după cum vei vedea din cele ce urmează, și alte lucruri, pe care socotesc că trebue neapărat să le cunoști în legatură cu misiunea ta în parohie.

Tânărul Vasile mi-a făcut bună impresie. Din cele ce am discutat cu el am putut să constat că în liceu a muncit serios și ajutat de o inteligență scăpărătoare și-a agonisit frumoasă zestre culturală pentru vârsta lui. Ceea ce mi-a plăcut însă și mai mult la acest tânăr a fost curățenia sufletească și sinceritatea cu care mi-a povestit despre toate.

Am aflat din gura lui, fără ca eu să fac nici un fel de efort, că nimic dar absolut nimic altceva nu l-a îndrumat să vină spre mine, cu gânduri de a ispiti teologia, decât stăruința ta continuă și pisălogeala de fiecare zi. A spus omul cinstit că se jenează să arate argumentația de fiecare clipă, prin care ai încercat să-l îndupleci să se hotărască să intre la teologie. In cele din urmă făcând parecă un anumit efort a început să spună:

«Unchiul meu, părintele Ioan, neavând copii mă iubește ca pe propriul său fiu. Și cum vremurile sunt grele și războiul secară zilnic mii de vieți tinere, unchiul meu nu vrea nicidecum ca eu să intru la armată și să mi fac datoria pentru țară și neam. Vrea cu totdinadinsul să mă ferească de încercări grele, să mi scutească viața de năcazuri și mai ales nu vrea odată cu capul nici măcar să-și închipue ca eu să ajung să fiu obstacol gloanțelor vrăjmașe. In dorința lui curată de a mă avea lângă el și de a mi cruța viața, unchiul găsește că cea mai bună cale e aceea ca eu să urmez teologia. Eu însă din fragedă pruncie am visat continuu și am dorit statornic să fiu ostaș, să mă fac ofițer...»

După o discuție, care s'a prelungit mai mult decât de obicei, i am dat dreptate și l-am sfătuit cu dragoste, ca pe un copil al meu, să meargă neapărat la armată. Sunt mulțumit că m'a ascultat și în felul acesta a intrat în oaste chiar înainte de a apare legea, care obligă și pe tinerii teologi sa facă serviciul militar.

La vreo zece zile după aceasta a venit tânărul Neacșu. Om închis, mai puțin sprinten la vorbă și la inteligență decât Vasile. Totuși mi-s'a părut om de treabă și el. Mai încet și mai greoi, dar mi-a povestit și el gândurile frumoase pe care i le-ai desvăluit înainte cu câteva zile. Mi a spus omul că dorești să facă teologia, să-l căsătorești apoi cu nepotica Aurelia și să l lași, colea peste vreo șapte opt ani, urmaș în parohie. Bune planuri n'am ce zice și e foarte frumos când un preot se gândește să-și crească și să și lase urmaș în loc. Numai cât cu Neacșu n'ai nimerit o. In sufletul acestui om nu vibrează nici un fel de coardă pentru slujba sfântă a preoției. El n'are nici un fel de înclinare, nici un fel de chemare lăuntrică pentru această misiune. Acest lucru se constată cu ușurință la cea dintâi luare de contact cu el, ceeace, de altfel, însuși recunoaște și mărturisește deschis și fără nici un fel de jenă.

In urma acestor întâmplări mă simt obligat să ți spun, iubite frate, că în calitatea ta de preot trebue să știi că mai presus de orice calcule și înaintea tuturor intereselor personale trebue să ai totdeauna în vedere interesul cel mare al bisericii. Acestui interes trebue să subordonăm totdeauna toate celelalte interese ale noastre. In al doilea rând ești dator să cunoști de asemenea că orice candidat la preoție trebue să aibă neapărat o anumită dispoziție interioară, o anumită atracțiune pentru misiunea preoției. Această dispoziție lăuntrică e cunoscută în știința teologică sub numirea de *vocație* pentru slujba preoției.

Se înțelege că vocația aceasta nu este un act sufletesc simplu, ci un întreg complex psihologic, care se manifestă puternic și statornic ca un fel de plăcere, ca un fel de înclinare, ca un fel de aspirație, ca un fel de atracțiune spre viața și slujba sfântă a preoției. Vocația aceasta este un dar, este o înzestrare prețioasă pe care Dumnezeu o dă numai unor anumite persoane. Deci nu fiecare om poate să aibă din naștere o asemenea zestre sufletească.

Este adevărat că prin educație și instrucție sufletul omului poate fi influențat, și dacă la acestea se adaugă și stăruința continuă a individului, se poate ajunge până acolo ca omul să îndrăgească o misiune, o carieră, o ocupațiune, pentru care la început n'a avut nici un fel de înclinare, nici un fel de dragoste. Cu alte cuvinte, recunoaștem că prin o muncă sistematică se poate ajunge cu timpul la un fel de vocație chiar și atunci cand omul n'a avut-o din naștere. Totuși, între o asemenea vocație și cea pe care omul o are ca zestre naturală dela Dumnezeu este o mare deosebire, e deosebirea pe care o găsim totdeauna între lucrurile făcute de Dumnezeu și lucrurile făcute de oameni.

De aceea, persoanele care au din naștere o asemenea vocație pentru slujba sfântă a preoției păcătuiesc dacă nu îmbrățișează această misiune, așa precum persoanele lipsite total de orice vocație păcătuesc dacă îmbrățișează misiunea preoțească.

Observarea existenții unei vocații adevărate a făcut pe părintele Andrei să scrie în carnetul său intim rândurile care urmează:

«Tu, Mihai, vei fi preot, — căci preot trebue să fii, — preot te văd atunci când mă gândesc la zilele ce vor veni. Nu știu de ce, dar așa te văd în zarea sufletului meu **Ai duh de preoție, — ai acea pornire de aflare a dragostei** prin calea de aur a suferinței, — ceea ce dragul meu, este (ar trebui să fie!...) cea dintâi calitate a unui preot... (Al. Lascarov Moldovanu: Intoarcerea lui Andrei Pătrașcu, pag. 194).

Vocația este în toate împrejurările vieții temelia sigură și necesară pe care se poate clădi preotul cel bun, căci acolo unde există ea există totdeauna dragoste, însuflețire, pasiune și spirit de jertfă și de abnegațune pentru îndeplinirea slujbei preoțești. Un om cu vocație preoțească va fi în toate împrejurările vieții un preot mulțumit cu slujba lui, un preot care își desfătează zilnic sufletul în bucuria rezultată din îndeplinirea conștiencioasă a îndatoririlor sale. Un om cu vocație este un preot care nu se rușinează de Hristos și de slujba Lui.

Iar preotul lipsit de vocație va fi o ființă nenorocită, un om nemulțumit pururea de sine și de slujba sa. Un asemenea om este un simplu funcționar, ba de cele mai multe ori este un funcționar silnic, un om lipsit de orice entuziasm, un om indiferent față de cele sfinte, un om lipsit de zel, lipsit de orice dragoste și interes pentru mântuirea sufletească a credincioșilor să. Un asemenea preot nu va alerga niciodată după oameni, pentruca să-i capteze și să-i ducă la Hristos. Unui asemenea preot i se pare totdeauna prea mult și puținul serviciu pe care i-l cer credincioșii săi. Un asemenea preot nu va simți nici odată bucuria rezultată din îndeplinirea datoriei sale.

Iată, iubite frate, lucruri pe care dacă le-ai fi știut, sunt sigur că n'ai fi încercat să-ți nenorocești rudenile, îndemnându-le spre preoție, fără ca ele să aibă nici un fel de vocație pentru această slujbă și n'ai fi intenționat să ți nenorocești credincioșii, lăsând în urma ta un urmaș lipsit total de vocație preoțească.

Acuma însă, după ce ți-am povestit lucrurile acestea, te îndemn să fi atent și să observi semnele vocației preoțești la tinerii din parohia ta. Aceste semne se manifestează totdeauna vizibil în formă sinceră și naturală. Tinerii aceia care fără nici un fel de constrângere externă își fac regulat rugăciunile, iubesc biserica și sfintele slujbe, participă cu dragoste la serviciul divin, respectă pe slujitorii bisericii și simt o deosebită plăcere a le sta în ajutor la diferitele slujbe, tinerii care au o purtare exemplară și o atitudine meditativă și în general sunt caractere blânde și senine, vădesc existența vocației preoțești în sufletul lor. Pe acești tineri ești dator să-i povățuești continuu, să-i cultivi mereu, să i faci să îndrăgească tot mai mult misiunea de a sluji lui Dumnezeu și în cele din urmă să-i îndrumi spre studiul teologiei. Numai prin astfel de oameni te poți asigura de urmași vrednici și poți să încredințezi cu toată liniștea sufletului în mâinile lor opera de conducere a credincioșilor la mântuire.

In același timp, când observi că interese de ordin familiar, că anumite combinații de ordin material etc. intră în funcțiune ca să determine pe anumiți tineri din parohie să se îndrepte spre studiul teologiei, chiar și atunci când ei sunt cu totul lipsiți de vocație, ești dator să iai atitudine contrară față de asemenea planuri. Parohia nu trebue să fie în nici o împrejurare o zestre care însoară tineri și mărită fete, nu trebue să fie un bun care fără nici un drept și fără nici o calitate este monopolizat de către anumite persoane cu putere și cu influență în treburile bisericii și ale comunei. Nici chiar preotul nu poate să aibă un asemenea drept asupra parohiei.

Lumea toată trebue învățată și obișnuită cu aceea că orientarea spre studiul teologiei și ocuparea parohiei sunt lucruri sfinte, la baza cărora nu trebue să stea nimic altceva decât existența vocației preoțești și a virtuților care ajută la îndeplinirea acestei înalte misiuni.

Tu, iubite frate, ești dator ca păstor de suflete să încetățenești această știință și această conștiință în sufletele credincioșilor tăi și prin aceasta ajungi să lași în mâini vrednice moștenirea spirituală a parohiei, moștenire la care ai lucrat cu cinste și vrednicie o viață întreagă.

Al tău binevoitor frate:

Pr. TEOFIL

Concertul religios de colinde și cântece de stea, devenit tradițional, se va da *Duminecă 13 Octomvrie 1942, ora 18*, în sf. biserică mitropolitană din Sibiu. Păr. consilier Dr. Sp. Cândea va rosti o scurtă cuvântare. Intrarea liberă.

Teatru religios. Elevele din Asociația religioasă „Anastasia Șaguna", dela Școala noastră Normală de fete, vor reprezenta, sub înaltul patronaj al I. P. Sfințitului Mitropolit Nicolae, piesa religioasă în 4 acte: *„Anastasia Romana"* de Pr. Andrei Lupșa, cu un cuvânt de deschidere rostit de păr. prof. Z. Oancea. Reprezentația se va ținea în Sala Teatrului municipal, *Marți în 15 Dec. 1942*, ora 20. Biletele se vând la Librăria Arhidiecezană, și seara la cassa teatrului, Sibiu.

De Crăciun. Conform comunicatului ministerial, școalele primare, secundare și profesionale vor lua vacanță de Crăciun Marți, în 22 Decemvrie, ora 13. Seminariile și școalele superioare vor lua vacanță de Crăciun Sâmbătă, în 19 Dec. ora 13. Reînceperea cursurilor se face Luni, în 11 Ianuar 1943, ora 8 dimineața.

Secretul isbânzilor şaguniene

Intr'una din zilele binecuvântatei sale arhipăstoriri, uriaşul a cărui pomenire o săvârşim astăzi cu emoţie şi mândrie, a primit în audienţă, la reşedinţa sa din vecini, pe un ţăran fruntaş din împrejurimile Sibiului. După ce omul şi-a spus păsul, Mitropolitul Şaguna l-a ispitit îndelung, cum avea obiceiul, despre cele ce se petrec în satul lui. Şi smeritul oaspe al marelui Arhiereu i-a povestit câte toate, pe 'ndelete. Din una-alta, a venit vorba şi despre preotul locului.

— V'am rânduit acolo, înainte cu câţiva ani, un vrednic slujitor al altarului. Il ascultaţi voi cum se cuvine? Vă place cum slujeşte, cum propovăduieşte, cum vă povăţueşte spre tot lucrul bun? — l a întrebat nemuritorul mitropolit.

— Nici vorbă — răspunse ţăranul. Face nişte Liturghii de se duce veste, iar purtarea Sfinţiei Sale e fără cusur. Dar — să ierte Măria Sa — părintele nostru, de când a venit în sat, în toată Dumineca şi sărbătoarea ne ţine mereu aceeaşi predică.

— Şi ce vă spune în predica aceea? — îl întreabă Mitropolitul.

— D'apoi nu ştiu chiar de bună seamă, măcar că merg totdeauna la sfânta biserică -- răspunse creştinul -- dar când voiu mai veni odată, am să vă spun.

Replica Mitropolitului Şaguna a fost promptă:

— Du-te acasă şi spune-i părintelui vostru că-i poruncesc să repete cât va trăi predica aceea, ca s'o învăţaţi şi voi bine de tot.

*

Intâmplarea aceasta, petrecută aievea, e plină de învăţăminte.

Se împlinesc tocmai acum şapte decenii de când Societatea de lectură a studenţilor Academiei teologice «Andreiane» ortodoxe române din Sibiu prăznueşte an de an, în cadrele festive ale tot atâtor şedinţe publice, pe cel mai strălucit înaintestătător al Bisericii străbune din Ardealul umilinţelor noastre de veacuri. Inainte cu patru ani, în 1938, mi-am luat voie să rememorez dela acest loc, pe temeiul spuselor unui martor ocular, Arhimandritul Ilarion Puşcariu, (vezi «Revista Teologică» III, 1909 p. 392 urm.), mişcătorul episod petrecut în împrejurări similare la 1872. Mitropolitul Şaguna, chinuit de-o boală nemiloasă care avea să-l bage 'n mormânt înainte de vreme, aflând dela mai mulţi deputaţi sinodali despre reuşita serbare a studenţilor teologi, închinată în întregime operei sale netrecătoare, le-a cerut acestora s'o repete. Ceea ce, fireşte, s'a şi întâmplat, într'o după amiază de primăvară, cu soare mult, în grădina mitropolitană. Copleşit de emoţie, incomparabilul nostru «dătător de legi şi datini» a fost nevoit să ceară întreruperea producţiunii, într'atâta l-a impresionat mărturia de credinţă şi admiraţie pe care i-au adus-o tinerii teologi.

De atunci, de acum şapte decenii, episodul amintit se repetă mereu. An de an desvăluim aici aspecte noui ale acestei personalităţi complexe. Şi cât va exista suflare românească pe sfântul pământ al Ardealului, povestea se va repeta cu fiecare soroc al acestui praznic luminat. Căci Mitropolitul Şaguna, ca şi predica preotului din întâmplarea povestită, este o problemă vecinic nouă şi deci inepuisabilă. Este unul din marile merite ale luminatului nostru Arhipăstor, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, de-a fi accentuat cu timp şi fără timp, uitându-se pe sine şi epoca creată de geniul său constructiv, măreţia operei şaguniene şi neobişnuita ei prospeţime.

Mitropolitul Şaguna este butucul miraculoasei viţe care a odrăslit aşezarea actuală a Bisericii ortodoxe române din Ardeal. Ştim că unii istoriografi de provenienţă felurită se fac luntre - punte să atribue această isbândă exclusiv — sau în prima linie — pronunţatului şi totuşi atât de corectului său dinasticism orientat spre Viena imperială de altă dată. Nu semnalăm noi întâia oară exagerările acestui punct de vedere, care a dobândit în faţa generaţiilor succesorale un credit prin nimic meritat. E adevărat că Şaguna s'a aliat cu Burgul pentru a-şi realiza ţelurile sale limpezi ca obrazul cerului văratec. Această alianţă era menită însă să facă inoperantă paralizanta influinţă a Budapestei geloase de dominaţia sa cu orice preţ peste un pământ care simţea şi ea, prin instinct, că nu-i aparţine altfel decât printr'un abuz prelungit prea multă vreme de nişte împrejurări nefireşti, influinţă care se interpunea ca un strat izolator între luxuriantul Schönbrunn şi obiditul popor român din Ardeal. Acesta n'a avut decât de câştigat de pe urma clarei viziuni a realităţilor politice, pe care a dovedit-o totdeauna marele Mitropolit. Şi a câştigat într'adevăr totul.

Marea faptă a Mitropolitului Şaguna rămâne, peste ani şi peste vremi, reînfiinţarea Mitropoliei ortodoxe ardelene, năruită de un complot politic, urzit departe de meleagurile transilvănene şi perfectat în condiţiunile ştiute, în ultimii ani ai veacului XVII.

Dar mai covârşitoare decât această isbândă, dobândită cu concursul Vienei imperiale, nouă ni se pare a fi crearea de către acelaşi «preot deşteptării noastre» şi «semnelor vremii profet» a condiţiunilor optime -- am zis mai mult decât «prielnice» -- pentru menţinerea, legitimarea şi îmbunătăţirea situaţii dobândite la 1864 pe seama Ortodoxiei ardelene, prin reînfiinţarea Mitropoliei noastre.

In concordanţă cu năzuinţele pururea pomenitului arhiereu, destăinuite în atâtea scrisori pastorale şi circulări — cari au văzut lumina tiparului, în ediţii primenite, prin osârdia unui I. Lupaş sau G. Tulbure — şi mai ales cu interpretarea pe care le-a dat-o cel mai strălucit executor întru cuvânt şi faptă al testamentului şagunian, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, noi credem şi mărturisim că secretul isbânzilor şaguniene zace în reabilitarea chipului de preot român ardelean de totdeauna — şi mai cu osebire în desăvârşirea lui. Căci dacă Şaguna a fost ceea ce a fost — să nu se uite! — această favoare o datoreşte tocmai şi numai idealului preoţesc pe care l-a contemplat şi întruchipat el.

«De-o sută de ori de m'aş naşte, tot preot m'aş face» — a mărturisit marele mitropolit într'un moment de chibzuită judecată asupra providenţialei misiuni pe care geniul său pur şi ajutorul lui Dumnezeu i-au rânduit s'o îndeplinească în mijlocul poporului român de dincoace de munţi.

A găsit aici, când ni l-a trimis Cerul ocârmuitor, o «dieceză număroasă, dar de multe şi felurite fatalităţi sguduită». «Religia răsăriteană era luată la goană ca o erezie, sau batjocorită ca o sumă de credinţe băbeşti». A vrut să îndrepteze toate întocmirile strâmbe ale unui maşter trecut. Greutăţile pe cari le-a avut de întâmpinat, au fost demne de nebiruita sa energie. Cuvântarea rostită în catedrala patriarhală din Carloviţ, cu prilejul hirotonirii sale întru arhiereu, o dovedeşte cu prisosinţă: «Cea mai mare parte a norocirii mele, pururea în osteneală mi-a fost şi îmi va fi, şi aşa cea mai mare bucurie mi-a fost a învinge piedecile şi aceasta şi în viitor îmi va fi«. Tot atunci şi-a mărturisit în cuvinte nemuritoare scopul întregei sale vieţi: «Pe românii ardeleni din adâncul lor somn să-i deştept şi cu voia către tot ce e adevărat, plăcut şi bun să i trag». Strădaniile sale ulterioare — ştim cu toţii — au fost îndreptate exclusiv în această mântuitoare direcţie. A isbutit pe deplin. A isbutit fiindcă a iubit poporul şi i-a hărăzit o preoţime luminată şi pătrunsă de chemarea sa. Pentru pregătirea ei temeinică, şi-a cheltuit cei mai frumoşi ani ai vieţii sale. In deplin acord cu sf. Grigorie Teologul, pe care l citează de predilecţie, Mitropolitul Şaguna era convins că: «să ştie preotul cum i se cade a păstori şi a îndrepta cu scop bun turma încredinţată lui, *este învăţătura tuturor învăţăturilor şi măestria cea mai înaltă*».

Nebiruita sa vrere de a aşeza în fruntea satelor noastre preoţi destoinici, cu credinţă tare şi însufleţiţi de zel apostolic, a purces din concepţia dreptă pe care o avea despre misiunea de neînlocuit pe care o îndeplineşte Biserica în viaţa plenară a Neamului românesc. «Noi Românii de religia răsăriteană — scria Şaguna în prefaţa Compediului său de Drept canonic (1868) — în părţile acestea, unde din vechime trăim mestecaţi cu alte naţiuni favorite pân'acum bisericeşte şi politiceşte în paguba bisericii şi naţiunii noastre, — avem să mulţămim numai aşezămintelor bisericii noastre răsăritene, că ne-am putut susţinea limba noastră maternă şi prin ea naţionalitatea noastră» (p. 15).

Biserica noastră a fost totdeauna — cum a subliniat de atâtea ori şi cu atâta dreptate I. P. Sf. Mitropolit Nicolae — o adevărată *Biserică a poporului*. Legătura organică dintre cler şi obştea dreptcredincioasă, identitatea de simţăminte şi de ţeluri dintre păstor şi turmă, a fost chezăşia permanenţei noastre pe aceste plaiuri, româneşti din veci şi pentru veci de veci. Mitropolitul Şaguna a încurajat-o din toate puterile, a aprofundat-o şi a statornicit-o pentru deapururi, realizând în propria sa persoană idealul preotului ortodox român aplecat cu înţelegere şi cu iubire asupra nevoilor păstoriţilor săi. In primăvara anului 1872, el mărturisea deputaţilor sinodali cari i-au prezentat în corpore urările lor de grabnică însănătoşire, cele ce urmează:

«Scriitorii cei vechi ai bisericii numeau pe episcopi miri ai bisericii; eu zic însă că *episcopul e mire al poporului credincios*. Precum caracterul mirelui e acela al credinţei către mireasa sa, aşa trebue să fie şi al episcopului către popor. Dară de aici urmează că şi poporul să fie cu aceeaşi credinţă către episcopul său».

Aceasta a fost ideea sa conducătoare de totdeauna — şi a întregii preoţimi crescute în spiritul său.

*

Studenţii Academiei noastre teologice «Andreiane» văd în Mitropolitul Şaguna «cea mai puternică întrupare a geniului creştin al poporului nostru», (Prof. Dr. Nicolae Bălan: Sus să avem inimile! Art. în «Revista Teologică» III, 1909 p. 390). Preamărindu-i virtuţile exemplare, cu gândurile îngenunchiate pe lespedea sfinţită dela Răşinari, ei se leagă şi de astă dată, în faţa lui Dumnezeu şi a umbrelor tutelare ale străbunilor, să întruchipeze idealul preoţesc şagunian, devenind tot atâţia părinţi iubitori ai poporului — şi să apere moştenirea restauratorului Mitropoliei ardelene cu toată ardoarea sufletelor lor.

Primiţi-le făgăduinţa cu bucuria cu care V'o fac!

Dr. GRIGORIE T. MARCU

Mila Creştină

VII. Indatorirea şi modul săvârşirii milosteniei

Chiar măreţia şi valoarea soteriologică şi morală a milosteniei indică în mod vădit îndatairea de a o săvârşi. Totuşi vom stărui puţin în această direcţiune, arătând şi felul în care trebue să facem milostenie. Căci nu-i deajuns să ştii şi să fii convins ce trebue — în semn de obligaţie morală — să săvârşeşti ceva, ci trebue că cunoşti şi modul săvârşirii, pentru ca respectiva înfăptuire să fie deplină.

Săvârşirea milosteniei este într'o anumită măsură îndatorire naturală, adecă obligaţie morală izvorîtă din însăşi firea lucrurilor, căci omul — în baza instinctului de viaţă şi de conservare a ei — trebue să se sprijinească reciproc întru păstrarea şi promovarea vieţii. Dacă totuşi în păgânism s'a manifestat aşa de palid şi de timid, explicaţia este faptul că păcatul a stricat şi desfigurat şi zestrea naturală a omului.

Incadrată şi spiritualizată în morala creştină, porunca milei creştine nu-i atât o îndatorire de dreptate, cât mai ales de iubire; nu-i o faptă a minţii, ci mai ales a inimii. Numai inima în care arde puternic flacăra iubirii de Dumnezeu şi de aproapele, este în stare să înţeleagă şi să împlinească porunca milei. Aşa încât nu poate fi vorba de constrângere fizică, ci doar cel mult morală în sfera îndatoririi de a face milostenie.

Cât priveşte atitudinea sf. Scripturi în această direcţiune, putem afirma — după ce cunoaştem sensul milosteniei — că în ultima instanţă din întreg cuprinsul ei răsare duhul de încadrare totală pe linia de înfăptuire a scopului suprem şi de dăruire pentru semenul nostru, ca toţi s'ajungă la realizarea acestui scop. Porunca iubirii, atât de pregnant reliefată şi subliniată în sf. Scriptură a N. T., este implicit şi porunca milosteniei, iar Mântuitorul a încadrat milostenia în una din cele mai însemnate etape ale propoveduirii Sale, în predica de pe munte. (Cf. Mat 5, 7). Acolo unde dă îndrumări cu privire la modul săvârşirii milosteniei (Mat. 6, 1 – 4), El socoteşte porunca împlinirii ei ca dela sine înţeleasă. Totuşi sf. Scriptură porunceşte şi în mod expres şi pregnant săvârşirea milosteniei. Ca locuri mai concludente şi mai reprezentative cităm următoarele: »Purtaţi sarcinile unul altuia şi aşa împliniţi legea lui Hristos» (Galat 6, 2); «Celui ce cere dă-i» (Mat. 5, 42); «Milă voiesc, iar nu jertfă» (Mat. 9, 13). Slova sfântă cuprinde apoi — direct sau indirect — îndatorirea milosteniei cu privire la fiecare faptă a îndurării sufleteşti şi trupeşti în parte.

Glasul sf. Părinţi este ecoul fidel şi apăsat al propovedaniei — cu cuvântul şi cu fapta — Mântuitorului. Din tradiţia Bisericii creştine vechi, — tradiţie trăită sau scrisă — răsare luminoasă atitudinea de totală dăruire şi de identificare integrală cu nevoile şi neamurile semenilor. Cei înzestraţi de Dumnezeu cu daruri materiale sau spirituale — învaţă această tradiţie — le-au primit nu numai cu scopul de a le folosi întru desăvârşirea lor în-

Nr. 13 526/1942 şe. Arh. Secţ. unite.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia şi Sibiu şi Mitropolit al Românilor ortodocşi din Ardeal, Banat, Crişana şi Maramurăş

La toţi dreptcredincioşii creştini har şi milă dela Dumnezeu, iar dela noi arhierească binecuvântare.

Văzând raportul Onor. Secţii bisericeşti şi decizia Prea Veneratului Consiliu Arhiepiscopesc al Secţiilor Unite, întrunite la 11 Decemvrie 1942

Am decretat şi decretăm:

Regulamentul

de mai jos al Academiei teologice „Andreiane" din Sibiu, întocmit în baza art. 34 din Legea pentru organizarea Bisericii ort. Române şi a dispoziţiilor art. 144 l. i., din Statutul pentru organizarea Bisericii ort. române.

CAPITOLUL I

ART. 1. Academia teologică „Andreiană" ortodoxă română, cu sediul în Sibiu, este şcoală superioară de grad universitar, stând sub jurisdicţiunea exclusivă a Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia şi Sibiu.

ART. 2. Scopul ei este formarea de preoţi ai Bisericii, pătrunşi de misiunea lor de slujitori ai altarului, de părinţi sufleteşti ai poporului, legaţi de Hristos, de Evanghelie şi de aspiraţiunile mari ale neamului.

Mijloacele pentru ajungerea acestui scop sunt: studiul străbătut de duhul credinţei, educaţia prin meditaţie, disciplină creştină şi rugăciune, prin deprinderi liturgice în preajma altarului şi prin exerciţii misionare.

ART. 3. Academia teologică „Andreiană" eliberează diplome de licenţă în Teologie.

Aceste diplome sunt egale cu diplomele de licenţă, pe cari le eliberează Facultăţile de Teologie ortodoxe din ţară, acordând, fără excepţie, toate drepturile pe cari le conferă diplomele de licenţă în Teologie ale acestora.

ART. 4. Studiile pentru licenţă în Teologie se predau în 4 ani şi sunt împărţite în patru grupe: 1. Teologia exegetică. 2. Teologia istorică. 3. Teologia sistematică şi 4. Teologia practică.

ART. 5. Teologia exegetică şi Teologia istorică se predau în anii I şi II, iar Teologia sistematică şi Teologia practică în anii III şi IV.

ART. 6. Predarea studiilor la Academia teologică „Andreiană" din Sibiu se face prin următoarele Catedre A) şi Conferinţe (B).

A) Catedre:

1. Exegeza Vechiului Testament şi Limba ebraică
2. Exegeza Noului Testament şi Ermineutica biblică.
3. Apologetica şi Sociologia.
4. Teologia dogmatică.
5. Dreptul bisericesc.
6. Teologia morală şi mistică.
7. Istoria Bisericii româneşti şi a artei creştine ort.
8. Istoria Bisericii universale şi Patrologia.
9. Liturgica şi Teologia Pastorală.
10. Filosofia creştină şi Pedagogia.

B) Conferinţe:

1. Omiletica şi Catichetica.
2. Indrumări misionare şi Sectologie.
3. Muzica bisericească şi Ritual.

ART. 7. Pe lângă catedra de: a] Teologie dogmatică şi b) Apologetică, funcţionează şi câte o asistenţă.

ART. 8. Studiile se distribuie şi se predau pe ani, precum urmează:

In anul I:

Introducerea în Vechiul Testament.
Exegeza Vechiului Testament şi Limba ebraică.
Arheologia biblică.
Istoria bisericească universală până la 1054.
Istoria Bisericii române până la 1700 şi Paleografia română.
Limba greacă a Testamentului Nou.
Introducere în filosofia creştină.
Psihologie.
Muzică bisericească şi Ritual.

In anul II:

Introducere în Noul Testament.
Exegeza Noului Testament.
Exegeza Vechiului Testament.
Istoria bisericească univ. dela 1054 până azi.
Istoria Bisericii române dela 1700 până azi, şi Istoria artei creştine ortodoxe.
Patrologie şi Aghiologie.
Filosofia creştină.
Muzică bisericească şi Ritual.

In anul III:

Dogmatica.
Teologia fundamentală (Apologetica).
Sociologia.
Teologia morală şi mistică.
Omiletica teoretică.
Catehetica teoretică.
Pedagogia şi Istoria Pedagogiei.
Exegeza Noului Testament.
Muzică bisericească şi Ritual.

In anul IV:

Dogmatica cu Simbolica.
Dreptul bisericesc.
Administraţia bisericească.
Pastorala.
Liturgica.
Omiletca: Predici.
Catehetica: Lecţii practice.
Sectologie.
Muzică bisericească şi Ritual.

Pe lângă fiecare catedră funcţionează câte un seminar sub conducerea titularului catedrei.

ART. 9. Toate studiile menţionate în art. 8. al acestui regulament se predau prin cursuri şi seminarii de către titularii catedrelor şi conferinţelor menţionate la art. 6 al acestui regulament.

ART. 10. Catedrele, conferinţele şi asistenţele Academiei teologice „Andreiane" vor putea fi sporite prin dispoziţiuni ulterioare.

CAPITOLUL II

I. Recrutarea Corpului didactic.

ART. 11. Profesorii Academiei teologice „Andreiane" sunt egali în grad, drepturi şi în salarizare cu profesorii Facultăţilor de Teologie.

ART. 12. Profesorii titulari, agregaţii şi conferenţiarii Academiei teologice „Andreiane" din Sibiu se recrutează prin chemare şi prin concurs.

Chemarea este de două feluri:

a) Chemarea restrânsă sau prin transferare şi

b) Chemarea largă prin numire ca titular.

ART. 13. Pot fi chemaţi prin transferare la Academia „Andreiană", la aceeaşi sau la altă catedră, profesorii titulari dela Academia teologică „Andreiană" şi dela Facultăţile de Teologie, ca profesori titulari, agregaţii ca agregaţi şi conferenţiarii în posturi de conferenţiari.

Profesorii titulari dela celelalte Academii teologice ortodoxe, fiind egali în grad cu conferenţiarii universitari, pot fi chemaţi prin transferare în posturi de conferenţiari.

ART. 14. Chemarea prin transferare se face după următoarele norme:

1. După anunţarea vacanţei prin Consiliul Arhiepiscopesc la avizul Rectoratului Academiei, în organul oficial al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia şi Sibiu şi în Monitorul Oficial, Consiliul profesoral al Academiei, întrunit în şedinţă specială, alege dintre membrii lui o comisie de trei profesori titulari de specialitatea înrudită a catedrei sau conferinţei vacante, aprobaţi de Consiliul Arhiepiscopesc. In caz de chemare prin transferare a unui conferenţiar definitiv, poate face parte din comisia de trei şi un profesor agregat. Preşedintele Comisiei este I. P. S. S. Mitropolit sau delegatul său.

2. In termen de treizeci de zile dela constituire, Comisia depune la Consiliul arhiepiscopesc, prin Rectoratul Academiei, un raport motivat asupra activităţii ştiinţifice, didactice a profesorilor titulari, respectiv a profesorilor agregaţi sau a conferenţiarilor definitivi, recomandaţi pentru chemare prin transferare.

3. In cel mult zece zile dela primirea raportului, Consiliul arhiepiscopesc, întregit prin Rectorul Academiei, procedează la numire.

4. Numirea se confirmă prin decret, după luarea consimţământului celui chemat prin transferare şi după publicarea raportului în organul oficial al Arhiepiscopiei ortodoxe de Alba-Iulia şi Sibiu şi în Monitorul Oficial.

ART. 15. In caz de neocupare a catedrei, respectiv a conferinţei pe baza chemării prin transferare, se procedează, fără altă publicare, la chemarea prin numirea ca titular după următoarele norme:

1. Pot fi chemaţi:

a) Ca profesori titulari: Profesorii agregaţi, conferenţiarii, asistenţii definitivi cu cel puţin cinci ani de funcţiune şi doctorii cu cel puţin şapte ani de serioasă activitate ştiinţifică în specialitatea catedrei.

Profesorii titulari dela celelalte Academii teologice ortodoxe, fiind egali în grad cu conferenţiarii universitari, pot fi deasemenea chemaţi ca profesori titulari.

b) Ca conferenţiari definitivi:

Asistenţii definitivi cu cel puţin trei ani de funcţiune şi doctorii cu cinci ani de serioasă activitate ştiinţifică în specialitatea conferinţei.

2. Rectorul în cel mult cincisprezece zile dela încheierea lucrărilor de transferare, anunţă Prea Veneratul Consiliu Ariepiscopesc că este cazul să se procedeze la numire ca titular, iar Consiliul arhiepiscopesc, cerând opinia Consiliului profesoral, completează Comisia de raportori cu încă un profesor titular de specialitatea catedrei vacante, sau în lipsă de o specialitate înrudită dela una din Facultăţile de Teologie ortodoxă din ţară.

Comisia va fi prezidată de I. P. S. Arhepiscop şi Mitropolit sau de delegatul său şi va putea lucra în mod valabil cu majoritatea membrilor.

3. In termen de cel mult treizeci de zile, Comisia întocmeşte un raport amănunţit şi motivat asupra activităţii ştiinţifice, didactice şi de organizator, a persoanelor propuse pentru chemare. In cazul când persoanele propuse pentru chemare nu fac parte din cadrele corpului didactic universitar, ele vor fi supuse unei probe didactice, care va consta dintr'o prelegere ţinută în faţa comisiei şi a studenţilor.

Raportul Comisiei este supus Consiliului arhiepiscopesc, care procedează la numire.

Numirea se confirmă prin decret, după publicarea raportului Comisiei în organul oficial al Arhiepiscopiei ortodoxe de Alba-Iulia şi Sibiu şi în Monitorul Oficial.

ART. 16. Dacă nici lucrările în vederea chemării largi, nu au dus la ocuparea catedrei, se procedează la ocuparea ei, respectiv a conferinţei, prin concurs, după următoarele norme:

1. Consiliul profesoral al Academiei „Andreiane" înaintează Consiliului arhiepiscopesc avizul său pentru publicarea catedrei sau conferinţei vacante pentru concurs, iar Consiliul arhiepiscopesc face publicarea în foaia oficială a Arhiepiscopiei şi în Monitorul Oficial în termen de treizeci de zile dela primirea avizului.

2. Se pot prezenta a) la concursul pentru catedră: doctorii în specialitatea catedrei vacante, adică doctorii în Teologie cu o activitate ştiinţifică de cel puţin cinci ani în disciplina pentru care candidează sau într'o disciplină strict înrudită; b) la concursul de conferinţe: doctorii în specialitatea catedrei sau doctorii în Teologie cu o activitate ştiinţifică de cel puţin trei ani în specialitatea conferinţei sau într'o specialitate înrudită.

Consiliul arhiepiscopesc poate acorda reducere de stagiu cel mult un an.

3. Termenul pentru înaintarea actelor în vederea concursului este de treizeci de zile dela publicarea lui. Actele specificate în textul prin care se publică vacanţa catedrei sau conferinţei, însoţite de un număr suficient de exemplare din lucrările de specialitate ale candidaţilor, se vor înainta Consiliului arhiepiscopesc.

4. Comisiunea examinatoare se constituie din cinci membrii, precum urmează:

Preşedinte: I. P. S. Arhiepiscop şi Mitropolit al Ardealului.

Membrii: Rectorul Academiei teologice „Andreiane", doi profesori titulari ai Academiei teologice „Andreiane", şi un profesor titular de specialitatea respectivă sau înrudită dela una din Facultăţile de Teologie ortodoxă din ţară.

Membrii Comisiunii examinatoare vor fi numiţi de I. P. S. Mitropolit, la propunerea Consiliului profesoral al Academiei teologice „Andreiane".

5. Concursul pentru ocuparea catedrelor şi conferinţelor vacante, constă din următoarele probe:

A) La concursul pentru catedre:

a) Fiecare membru al Comisiei cercetează activitatea ştiinţifică, didactică şi de organizator a fiecărui candidat şi îi dă o notă motivată;

b) Un colocviu asupra lucrărilor şi realizărilor candidatului, precedat de o expunere orală de cel mult o oră a acestuia, asupra contribuţiei personale în specialitatea catedrei. Colocviul, inclusiv expunerea candidatului, nu va putea trece de două ore şi jumătate;

c) Două prelegeri publice cu subiecte trase la sorţi de către candidat dintr'o listă de subiecte date de membrii comisiei, câte trei de fiecare examinator. Se acordă pentru pregătirea fiecărei prelegeri, cel mult douăzeci şi patru de ore, iar pentru susţinere cel mult o oră.

B) Examenul de conferinţă.

Examenul de conferinţă cuprinde aceleaşi probe ca şi examenul de catedre, cu deosebirea că proba dela punctul b) aliniatul precedent se înlocuieşte cu un coloviu de cel mult două ore asupra lucrărilor candidatului şi asupra principiilor generale ale disciplinei respective.

6. Notarea probelor la concursul pentru ocuparea catedrelor şi conferinţelor se face cu cifre dela 1-20 după fiecare probă. Fiecare membru din comisie dă o notă în scris preşedintelui. Notele predate se trec toate în procesul-verbal al zilei. Nu se poate reveni asupra notelor predate şi trecute în procesul-verbal respectiv.

Media primei probe este eliminatoare dacă este mai mică de 16.

Media generală de admitere este tot 16.

ART. 17. Comisia trimite dosarul concursului Consiliului arhiepiscopesc, care va numi pe candidatul care a întrunit media cea mai mare.

Candidatul reuşit la concursul pentru catedră dacă a obţinut media de cel puţin 19 este numit cu titlul de profesor agregat prin decizie, iar după un an devine profesor titular fără nici un examen.

Dacă a obţinut o notă mai mică de 19 este numit tot ca profesor agregat prin decizie, având să rămână trei ani în această stare, iar după trei ani pe baza raportului unui profesor de specialitate înrudită, desemnat de Consiliul profesoral, devine profesor titular.

Candidatul la conferinţă este numit cu titlul provizoriu prin decizie, devenind definitiv după unul sau trei ani după cum a trecut examenul de recrtuare cu media de cel puţin 19 sau mai mică, după normele aliniatelor precedente.

Titularizarea o face I. P. S. Mitropolit şi se confirmă prin decret.

ART. 18. Nu va fi titularizat un profesor sau conferenţiar înainte de a fi preot.

ART. 19. La recrutarea oricărui profesor sau conferenţiar, Consiliul arhiepiscopesc va avea în vedere ca persoana pe care o va numi să se bucure de un nume bun sub raportul moral, să fi dat probe de caracter şi să-şi fi vădit ataşamentul ireproşabil la doctrina Bisericii şi la dealurile ei.

Nu va putea fi numită o persoană care este oprită de impedimente canonice dela taina hirotoniei.

ART. 20. Dacă niciunul dintre candidaţii prezentaţi la concursul de catedră, respectiv de conferinţă, nu a întrunit media de admitere, Consiliul profesoral va da avizul pentru o nouă publicare abia după un an dela încheierea primului concurs.

ART. 21. Pentru ocuparea conferinţei de Muzică bisericească şi Ritual se cere, pe lângă Diploma Academiei regale de muzică, cel puţin absolvenţa unei Academii teologice.

Procedura chemării sau a numirii conferenţiarului pentru Muzică bisericească şi Ritual este aceeaş ca şi cea observată la chemarea sau numirea celorlalţi conferenţiari ai Academiei, cu deosebirea că în locul profesorilor dela o Facultate de Teologie, vor face parte din comisie pe lângă profesorii Academiei „Andreiane", un profesor dela Academia regală de Muzică, secţia Muzică bisericească.

ART. 22. Concursul pentru ocuparea posturilor vacante de asistenţi se va face după următoarele norme:

De îndată ce un post de asistent devine vacant, profesorul catedrei cere prin Rectoratul Academiei Consiliului arhiepiscopesc în scris, să publice vacanţa postului.

Rectorul este obligat să înainteze adresa profesorului Consiliului arhiepiscopesc, care va publica vacanţa postului în cel mult zece zile dela primirea adresei.

Candidaţii, cari trebue să fie cel puţin licenţiaţi în Teologie, îşi înaintează cererile Consiliului arhiepiscopesc în cel mult două zeci zile dela publicarea vacanţei.

Concursul se ţine în faţa unei comisii numită de Consiliul arhiepiscopesc, formată din trei profesori titulari, profesori agregaţi sau conferenţiari. Comisia este prezidată de profesorul catedrei unde s'a ivit vacanţa. Concursul constă dintr'un colocviu public asupra principiilor fundamentale ale disciplinei respective şi asupra principalelor opere ale profesorului catedrei.

Notarea răspunsurilor se face de către fiecare membru al comisiei cu cifre dela 1 la 20. Notele se trec într'un proces-verbal special.

Candidatul care a obţinut media cea mai mare, dar nu mai mică de 16, este propus pentru numire.

Numirea candidatului reuşit o va face Consiliul arhiepiscopesc şi se va comunica Ministerului de resort spre cele legale.

II. Supliniri

ART. 23. Suplinirea unei catedre vacante e hotărâtă de Consiliul arhiepiscopesc cu avizul Consiliului profesoral. Pot fi recomandaţi suplinitori, specialişti în disciplina catedrei şi în lipsă specialişti în discipline înrudite. Ordinea de preferinţă este următoarea: profesori titulari, profesori agregaţi, conferenţiari, asistenţi şi persoane dinafara catedrelor didactice cu serioasă activitate ştiinţifică în specialitatea catedrelor.

ART. 24. La suplinirea conferinţelor se urmează ordinea de preferinţă indicată la suplinirea catedrelor, cu observarea că nimeni nu poate suplini un post inferior gradului său. Suplinirea conferinţelor vacante se aprobă după aceeaşi modalitate ca şi suplinirea catedrelor vacante.

CAPITOLUL III

Inscrieri şi frecvenţă

ART. 25. In Academia teologică „Andreiană" se pot inscrie absolvenţii cu diplomă ai Seminariilor, precum şi absolvenţii cu diplomă de bacalaureat ai liceelor teoretice. Primirile se fac de către Consiliul arhiepiscopesc al Arhiepiscopiei de Alba-Iulia şi Sibiu.

ART. 26. Cel admis în Academie primeşte dela Rectorat un Caet de studii imprimat.

In Caetul de studii se va nota: numele şi pronumele studentului, locul naşterii, domiciliul, numele, pronumele şi profesiunea părinţilor, studiile făcute, numărul, data şi originea actului de studii.

Caietul de studii va fi învestit cu formele oficialităţii. El va cuprinde atâtea foi câte sunt trebuincioase pentru studiile ce sunt de urmat şi pentru eventuala repetire a vreunui an şcolar.

Studiile ce sunt de urmat se vor trece în Caietul de studii la începutul fiecărui an şcolar de către studenţi şi Rectorul va pune viza sa.

La începerea cursurilor, Caetele vor fi prezentate spre semnare profesorilor, agregaţilor şi conferenţiarilor, iar la sfârşitul anului spre a semna de frecvenţă.

ART. 27. La Rectorat se va ţine un Registru în care se va nota frecvenţa, rezultatul examenelor şi conduita studenţilor.

Studenţii sunt obligaţi a frecventa regulat cursurile şi lucrările de Seminar.

CAPITOLUL IV

Examene şi diplome

ART. 28. Examenele sunt: anuale şi de licenţă.

ART. 29. Examenele anuale se depun înaintea fiecărui profesor, agregat şi conferenţiar, în lunie şi Octomvrie, în zilele şi orele ce se vor fixa de către examinator.

Examenele anuale nu se pot depune fără obţinerea tuturor semnăturilor pentru frecvenţă.

Cererile de examinare se vor prezenta Rectorului.

Examenile anuale se depun în fiecare an din toate studiile audiate în acel an.

ART. 30. La examene, răspunsurile date se vor aprecia cu notele: dinstincţie, bine, suficient, nesuficient. Notele se vor trece de fiecare profesor în rubricile rezervate în acest scop în Caietele de cursuri.

In caz când studentul n'ar da răspunsuri care ar merita cel puţin nota suficient, el va fi respins, având dreptul de a se prezenta în sesiunea următoare.

Cel care va fi respins în două sesiuni ale unui an de studii, chiar şi la o singură materie, va repeta anul.

ART. 31. Studenţii, cari în curs de doi ani consecutivi nu vor fi trecut examenele unui singur an de studii, vor fi exmatriculaţi.

Asupra reînscrierii lor, se poate pronunţa numai Consiliul profesoral.

ART. 32. Academia teologică „Andreiană" conferă titlul de licenţă în Teologie după următoarele norme:

Pentru obţinerea titlului de licenţiat, absolvenţii Academiei teologice „Andreiane" şi absolvenţii Facultăţilor de Teologie din ţară vor trebui să elaboreze în scris o teză ştiinţifică asupra unui subiect ales de candidat din studiile predate la Academie. Subiectul va fi aprobat de profesorul, agregatul sau conferenţiarul respectiv şi comunicat Rectorului, spre ştire. Extinderea tezei va fi de cel puţin trei coale de tipar, format 8. Ea va fi lucrată în mod ştiinţific, cu onestitate şi va trebui să fie însoţită de o declaraţie prin care se arată că autorul ei este candidatul care o prezintă.

In cazul când teza nu ar fi lucrată cu onesitate ştiinţifică, candidatul nu va mai fi admis niciodată la examenul de licenţă.

ART. 33. Teza manuscrisă pentru Licenţă se prezintă Rectorului, care o trimite spre cercetare în cel mult zece zile profesorului, agregatului sau conferenţiarului în a cărui specialitate intră subiectul ei. In caz de forţă majoră, teza va putea fi trimisă în cercetarea profesorului, agregatului sau conferenţiarului, care posedă studii apropiate de cele ale profesorului, agregatului sau conferenţiarului specialist.

In urma referatului satisfăcător dat în scris în termen de cel mult două luni, de examinatorul tezei, Rectorul aprobă susţinerea ei.

Candidatul, cu aprobarea profesorilor, agregaţilor sau conferenţiarilor respectivi îşi va alege patru poziţiuni ce vor consta din chestiuni controversate, şi anume: una din Teologia exegetică, a doua din Teologia istorică, a treia din Teologia sistematică şi a patra din Teologia practică, pe care le va susţine în faţa comisiunii examinatoare.

ART. 34. Comisiunea examinatoare se compune din şase membri, şi anume: Rectorul şi cinci profesori, agregaţi sau conferenţiari, dintre cari unul va fi cercetătorul tezei, iar ceilalţi patru vor fi aceia din ale căror studii au fost luate poziţiunile.

Ziua şi ora examenului de Licenţă se vor fixa de Rector, după cel puţin zece zile dela înaintarea tezei.

ART. 35. Examinarea va consta din întrebări asupra conţinutului tezei şi desvoltarea poziţiunilor.

Aprecierea se va face cu aceleaşi note cu care se face şi aprecierea examenelor anuale. Dacă aprecierea este favorabilă, candidatul va fi proclamat licenţiat în Teologie, după ce va depune în faţa comisiunii examinatoare următorul jurământ:

„Inainte de a mi se da titlul de licenţiat în Teologie, eu... N. N.

Jur înaintea Atotştiutorului şi Atotputernicului Dumnezeu că în toată viaţa mea voi păzi şi voi propovedui fără schimbare învăţătura Sfintei noastre Biserici creştine ortodoxe de Răsărit, aşa cum ni s'a dat de Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cum s'a propoveduit de Sfinţii Apostoli şi Sfinţii Părinţi ai Bisericii noastre, aşa cum se păstrează de Sfânta Biserică şi mi s'a predat de către profesorii mei în Academia teologică „Andreiană".

Jur că în toată viaţa mea voi păstra şi voi apăra bunul nume al acestei Inalte Instituţii de cultură teologică. Amin".

Cel proclamat licenţiat va primi Diploma de Licenţă în Teologie, care va fi semnată de I. P. S. Mitropolitul Ardealului, de Ministrul de resort, de Rectorul Academiei teologice „Andreiane" şi de titularul ei. In diplomă se vor însemna notele la susţinerea tezei de licenţă şi data susţinerii ei.

CAPITOLUL V

Echivalări

ART. 36. Echivalarea şi recunoaşterea diplomelor universitare, obţinute la Facultăţile şi Academiile teologie din străinătate, se face precum urmează:

Diplomele de candidat, de magistru şi de licenţiat în Teologie, conferite de Facultăţi sau Academii Teologice din străinătate, autentificate de autopritătile competente, vor fi cercetate de Consiliul profesoral al Academiei.

După aprecierea Consiliului profesoral posesorii acestor feluri de diplome vor fi supuşi la trei sau patru probe orale, din studii teologice, în faţa întregului Consiliu profesoral.

Rezultatul examinării fiind satisfăcător, diploma va fi recunoscută ca echivalentă cu diploma de licenţă în Teologie ce se conferă de către Academia Teologică „Andreiană" şi Rectorul o va viza.

ART. 37. Examenele pentru echivalarea şi recunoaşterea diplomelor obţinute în străinătate, pot avea loc în orice epocă a anului.

CAPITOLUL VI

Administraţia Academiei teologice „Andreiane"

ART. 38. Academia teologică „Andreiană" este condusă de un Rector, care este numit pe o perioadă de trei ani de I. P. S. Mitropolit dintre profesorii titulari, după ce va fi cerut opinia Consiliului profesoral.

Rectorul poate fi numit în continuare pe mai multe perioade.

El are în special conducerea Academiei teologice „Andreiane" din punct de vedere al învăţământului, fiind îndatorat a controla instrucţia şi educaţia în Academie. Tot el conduce şi internatul Academiei.

Rectorul are sub supravegherea sa cancelaria şi biblioteca Academiei teologice „Andreiane".

Unul dintre profesorii, agregaţii sau conferenţiari, Academiei teologice „Andreiane" se alege bibliotecari având la dispoziţie funcţionari plătiţi.

ART. 39. Toţi studenţii Academiei teologice „Andreiane" locuesc în internatul Academiei, care se va conduce după un normativ special, întocmit de autoritatea bisericească.

ART. 40. Cancelaria Academiei teologice „Andreiane" este condusă de un secretar, care trebuie să fie cel puţin Licenţiat în Teologie, sub controlul Rectorului sau în lipsa acestuia a locţiitorului său.

Numirea secretarului o face I. P. S. Arhiepiscop şi Mitropolit al Ardealului, la propunerea Rectorului.

Secretarul este echivalent în drepturi şi salarizare cu un asistent universitar.

CAPITOLUL VII

Dispoziţiuni finale şi tranzitorii

ART. 41. Actualii profesori, cari au doctoratul în Teologie şi lucrări de specialitate şi au fost instituiţi prin concurs şi examen ca profesori titulari ai Academiei teologice „Andreiane", sunt şi rămân egali în grad, drepturi şi salarizare cu profesorii Facultăţilor de Teologie.

ART. 42. Actualii studenţi ai Academiei Teologice „Andreiane" se bucură de regimul prezentului Regulament.

ART. 43. Absolvenţii de până acum ai Academiei teologice „Andreiane" pot obţine titlul de Licenţiat în Teologie, dând examen din materiile noilor catedre înfiinţate acum pe lângă această Academie şi satisfăcând prescripţiile pentru examenele de Licenţă.

Absolvenţii celorlale Academii teologice ortodoxe vor putea obţine titlul de Licenţiat în Teologie, dând examen la materiile catedrelor deosebite de alte acelor Academii şi satisfăcând precripţiile examenului de Licenţă.

ART. 44. Prezentul Regulament intră în vigoare din ziua promulgării.

ART. 45. Toate dispoziţiunile contrare prezentului Regulament, sunt şi rămân *abrogate*.

Dat, în reşedinţa noastră arhiepiscopească, din Sibiu, la 12 Decemvrie 1942.

NICOLAE
Arhiepiscop şi Mitropolit

Expunere de motive

Din originea şi din fiinţa divină a Bisericii, ca şi din pilda ce ne-a dat-o Mântuitorul Iisus Hristos şi tradiţia ei de veacuri, rezultă dreptul ei esenţial de a-şi creşte singură clerul de care are lipsă. Dela principiul acesta nu ne-am abătut niciodată. Deaceea am apărat neîncetat forma de şcoală teologică, reprezentată prin Academiile teologice, cari stau deplin sub jurisdicţia şi supravegherea Bisericii cu toate darurile ei de păstrătoare infailibilă a adevărului şi de îndrumătoare spre mântuire.

Pe de altă parte am năzuit ca să facem din Academia teologică „Andreiană". ce stă sub grija şi ocrotirea Noastră, o vatră de lumină teologică şi de educaţie duhovnicească tot mai corăspunzătoare cu marile necesităţi ale timpurilor actuale. Şi putem constata cu cea mai deplină bucurie că silinţele Noastre au fost încununate de succes.

Văzând nivelul înalt la care se află astăzi această instituţie, Onor. Guvern al Ţării, prin înţelegerea dlui Mareşal Ion Antonescu, Conducătorul Statului şi a dlui Ion Petrovici, Ministrul Culturii Naţionale şi al Cultelor, a hotărât, după un prealabil acord cu Noi, să considere diplomele ce le eliberează Academia teologică „Andreiană" ca diplome de licenţă, întru totul egale în consecinţele lor juridice cu diplomele de licenţă ale Facultăţilor de teologie din Ţară, iar pe profesori să-i echivaleze în grad cu profesorii universitari.

Această hotărîre a fixat-o On. Guvern în art. 141 al Legii pentru organizarea învăţământului superior, publicată în Monitorul Oficial din 23 Mai 1942. Dispoziţia aceasta a Statului are o formă facultativă, fiind dependentă aplicarea ei de voinţa liberă a autorităţii bisericeşti de a face ca Academia teologică „Andreiană" să se conformeze în ce priveşte predarea materiilor de învăţământ şi recrutarea profesorilor ei criteriilor de natură ştiinţifică prevăzute în Legea învăţământului universitar.

Dat fiind că prin această dispoziţie On. Guvern nu atinge, ci mai degrabă accentuiază dreptul autonom al autorităţii bisericeşti asupra Academiei teologice „Andreiană", iar pe de altă parte acordă profesorilor şi absolvenţilor acesteia un drept nou, am procedat la întocmirea şi decretarea acestui nou Regulament prin care Academia „Andreiană" dovedeşte că se află şi din punct de vedere formal la nivelul Facultăţilor, dupăce se afla de multă vreme din punct de vedere al fondului.

Sârguincioşii profesori şi absolvenţii acestei Academii primesc prin aceasta o meritată recunoaştere a strădaniei lor şi suntem siguri că aceasta îi va îndemna la o activitate şi mai asiduă spre înălţarea sfintei noastre Biserici.

Sibiu, din şedinţa Secţiunilor unite ale Consiliului Arhiepiscopesc, ţinută la 11 Dec. 1942.

şişi, ci şi pentru a le întrebuinţa — ca slujitori ai providenţei divine — în folosul altora. Cât priveşte în special avuţiile materiale, sf. Părinţi învaţă unanim că ele nu-s un bun personal, ci un dar dela Dumnezeu care trebue folosit după voia Sa. El este proprietarul absolut al tuturor bunurilor — spirituale şi materiale —, iar bogatul este numai un administrator vremelnic al lor. De aceea dreptul omului asupra avutului său e limitat de îndatorirea de a ajuta pe cei lipsiţi, încadrând bogăţiile sale în comunitarismul iubirii şi solidarităţii frăţeşti.

Iată acum şi câteva citate reprezentative: «Nu te întoarce de către cel nevoiaş, ci împarte toate cu fratele tău şi nu zice că sunt ale tale, căci dacă sunteţi părtaşi la cele nemuritoare, cu cât mai mult la cele muritoare». (Didahia, IV); «Imparte toate cu fratele tău şi nu zice că suni proprietatea ta, căci împărtăşirea de bunuri a fost pregătită de Dumnezeu deopotrivă pentru toţi oamenii». (Aşezămintele apostolice); «Asociaţi pe Hristos la bogăţia voastră de aici, ca El să vă asocieze la moştenirea Sa cea ceréască». (Sf. Ciprian); «Prisosul bogatului este avutul săracului şi cine-l păstrează pentru sine, este un hoţ». (Sf. Vasile cel Mare); «Tu ai, dacă vrei, ca grânare casele săracilor. Adună ţi prin aceasta comori în cer». (Acelaşi); «Voi n'aţi primit bunurile spre a le risipi în desfătări, ci pentru a face milostenie. Crezi că posezi ceva propriu? Sunt bunurile celor săraci al căror depozitar eşti, fie că le posezi prin muncă cinstită, fie prin moştenire, Dumnezeu n'ar fi putut să ţi le ia? El nu face aceasta, spre a vă lăsa liberi să vă revărsaţi generositatea asupra celor sărmani...» (Sf. Ioan Gură de Aur); «Serviciul celui ce primeşte este de a împărţi» (Sf. Ambrosie). Putem conclude, prin urmare, că în sf. Scriptură şi în sf. Trad ţiune îndatorirea săvârşirii milosteniei este clar, apăsat şi insistent mărturisită.

Nici un popor din lume n'a înţeles mai din plin această poruncă a milosteniei şi n'a împlinit-o mai cu sârg ca neamul nostru românesc. Ideea de milă s'a cimentat la noi prin citirea sf. Scripturi, prin predica dela altar şi mai ales prin monahismul activ şi aşezămintele acestuia, care a realizat comunitarismul creştin cel mai pur şi a făcut ca Biserica noastră strămoşească să fie caritabilă nu numai în fiinţa ei, ci şi în tradiţia ei. Trecutul nostru cuprinde în sine o comoară nepreţuită de iubire de aproapele şi de milostenie. Cercetările recente şi erudite ale unui tânăr teolog şi istoric al nostru au arătat că, de pildă, mila românească faţă de aşezămintele călugăreşti dela sf. Munte Athos a fost mai bogată decât a tuturor celorlalte popoare ortodoxe. In trecut, mila românească s'a revărsat din plin până departe peste graniţele geografice ale neamului. N'o spunem aceasta spre a ne mândri, ci spre a scoate şi din acest fapt un argument şi un îndemn în plus pentru împlinirea sârguincioasă a poruncii milei creştine.

(Va urma).

Dela sf. Sinod

— Cuvântul dlui ministru I. Petrovici —

Prin înalt decret membrii Sfântului Sinod au fost convocaţi pe Miercuri, 2 l. c., în sesiune ordinară. După serviciul din catedrală, înalţii prelaţi, împreună cu dl ministru *Petrovici* şicu dl secretar general *Popa*, au trecut în sala de consiliu a palatului patriarhiei. Aici I. P. S. Sa patriarhul *Nicodim* a dat cuvântul dlui ministru al cultelor, care a cetit decretul de deschidere a Sfântului Sinod.

Dl ministru al culturii naţionale şi al cultelor, a rostit, cu acest prilej, următoarea cuvântare de covârşitoare importanţă:

Inalt Prea Sfinţiţi, Prea Sfinţiţi,

Participând pentru întâia oară în calitate de ministru al cultelor la şedinţa Sf. Sinod îmi voi îngădui ca să-mi desvolt puţin cuvântarea peste marginile restrânse ale unui salut de protocol.

Imi veţi face onoarea să mă credeţi că fără nici o umbră de ipocrizie, declar că am fost şi sunt profund convins de valoarea credinţei religioase pentru individ şi de importanţa bisericii în viaţa statului românesc. N'am crezut şi nu cred nici astăzi în vreo incompatibilitate între credinţa religioasă şi cugetarea liberă. Dacă ar fi să mă raportez la cazul meu personal, ar trebui să spun dimpotrivă că am crezut mai mult pe măsură ce am cugetat mai mult. Eu personal sunt o exemplificare vie a unei maxime a unui filosof din occident, care a zis că «cerul nu există decât pentru oamenii cari gândesc». Tot aşa sunt încredinţat că uitarea religiei conduce la uitarea tuturor datoriilor, după cum socotesc şi invers, anume că cine îşi uită datoriile şi marile comandamente morale, acela poate să facă oricâte cruci evlavioase, nu crede sincer în Dumnezeu. Dar mai cu seamă sunt convins de marele rol, pe care-l are biserica în viaţa socială şi, restrângându-ne la interesele noastre, în viaţa statului românesc.

Trecutul istoric al statului românesc este strâns împletit de viaţa bisericească. Dar nu cred că e vorba numai de trecut. Lucrurile cred că urmează să se petreacă la fel şi în viitor. Nu trebue mai ales să uităm un lucru: în momentul de faţă se naşte o lume nouă.

Oricare ar fi incertitudinile momentului, acest lucru este însă sigur: se naşte o lume nouă, pe baze reînoite, pe baze proaspete.

Ei bine, nevoia de credinţă este şi mai mare la o lume nouă decât la o lume veche. O societate îmbătrânită se poate dispensa de Dumnezeu; o lume nouă nu merge fără acest avânt al credinţei.

Dar mai este şi altceva, care mă face să afirm că biserica în momentul de faţă este mai importantă decât oricând. Ne găsim tocmai în clipa când se face trecerea dela lumea veche la lumea nouă, şi aceasta nu pe o cale lină, ci se face cu cutremure şi cu convulsiuni.

In momentele acestea biserica are o mare însemnătate, însă adaug, o biserică luptătoare. Şi mai adaug încă ceva: biserica nu ajunge să lupte, ci trebue să câştige biruinţa.

Este un moment în care biserica nu poate să se mărginească la o activitate contemplativă. Dacă în momentele de cumpănă şi marii poeţi sunt obligaţi să nu se refugieze în idealuri, ci dimpotrivă să facă din poezie un instrument pentru viaţa activă, — citez cazul neuitatului Octavian Goga, care a împlinit acest rol, — biserica nu poate să fie contemplativă în momentele de cumpănă, ci dimpotrivă trebue să fie prezentă, luptătoare, militantă, în mijlocul acţiunii sociale. Spuneam că ea trebue nu numai să lupte, dar trebue să câştige bătălia.

Şi după cum armata, ca să câştige bătălia, trebue să fie viguroasă, tot aşa biserica, pentru a câştiga bătălia, trebue să fie sănătoasă.

In momentul de faţă este şi un alt motiv, pentru care s'a produs aproape o contopire între biserică şi naţiunea noastră. Prin credinţa creştină noi ne-am definit astăzi poziţia faţă de primejdiile dela răsărit. Lucrul era foarte natural să se întâmple aşa.

Faţă de violenţa sălbatecă a acestui balaur fără scrupule, pentru noi nu exista altă eşire decât credinţa în dreptate, credinţa în mai bine. iar aceste lucruri rămân vorbe goale dacă nu sunt întovărăşite şi de credinţa în Dumnezeu.

Astăzi ţara românească, în teribila încăerare dela răsărit, în care am participat pentru datorie, pentru onoare şi deopotrivă pentru interesele noastre naţionale, apare în momentul acesta ca un paladin al crucii. Ei bine, această cruce, pe care trebue s'o ducem acolo unde nu mai exista, trebue să înainteze luminoasă, triumfătoare şi pentru aceasta trebue să fie purtată de mâini care s'o ridice, nu de mâini care s'o pângărească. Vă spun toate acestea şi le spun în faţa Dv., încredinţat că le spun în fond alături de Dv. Sunt convins că înalţii ierarhi ai bisericii noastre gândesc la fel despre misiunea şi datoriile excepţionale, pe care le are biserica în momentul de faţă.

Ar fi cea mai mare exagerare dacă s'ar spune că în biserica noastră nu e nimic bun (sic! N. R.). Dar mai trebue pentru a ti totul bun, şi de aci datoria noastră s'o împingem la o stare mai desăvârşită acelei de astăzi. Nimeni nu trebue să aibă indulgenţa să exagereze cruţarea în împrejurări care ar putea să scadă prestigiul bisericii. Este drept că doctrina creştină spune: «Nu vrem moartea păcătosului" însă cu o condiţie: el să rămână în colţul lui de umbră, nu să aibă misiuni de purificare şi de luminare a altora.

V'am spus toate acestea pentru ca să fiţi convinşi că, în opera dv. de înălţare a bisericii, aveţi întregul meu concurs. Ba, aveţi un concurs şi mai mare decât al meu, al unei persoane mai sus puse în Statul român, şi îmi veţi da voie să citez un mic pasaj dintr'o apostilă recentă a dlui Mareşal Antonescu: «Eu nu vreau să fac din biserică un instrument politic, ci un organ principal de colaborare pentru salvarea Statului. Pentru aceasta, biserica trebue să fie exemplară şi nu poate fi exemplară decât dacă Statul dă bisericii tot aportul material de care are nevoe şi biserica dă exemple de moralitate în sânul ei».

Iată care este, în scurte cuvinte, crezul, lozinca dlui Mareşal Antonescu, care de asemeni are convingerea cea mai adâncă despre rolul permanent al bisericii şi mai ales despre rolul ei actual, în grelele împrejurări prin care trece viaţa neamului românesc.

FOIŞOARA

Raportul general

despre activitatea preoţimii din cuprinsul Secţiei Sibiu a Asociaţiei »A. Şaguna« a Clerului ort. român din Mitropolia Ardealului, pe anii 1939, 1940 şi 1941, prezentat adunării generale, ţinute în Sibiu, în 12 Noemvrie 1942

(Urmare).

Revenind la activitatea propriu zisă a preoţimii, în cadrele Asociaţiei Clerului, constatăm că ea s'a desfăşurat în ultimii trei ani, pe lângă îndatoririle din trecut, şi în deplină înţelegere, şi adaptare la vremile excepţionale, în care trăim.

In timpurile de faţă, când se dă o luptă uriaşă şi gigantică, nu numai între armatele de pe două fronturi, ci şi între două lumi, cu concepţii asupra vieţii diametral opuse, pe de o parte naţionalismul altoit în preceptele şi învăţăturile Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pe de altă parte, iudeo-bolşevizmul cu tendinţa de a prăbuşi şi nimici o ordine morală existentă, nu se putea, ca Biserica şi slujitorii Ei să nu cunoască această luptă în toate amănuntele ei, ca să poată lua atitudine precisă faţă de ea şi să-şi aranjeze în aşa fel activitatea, încât să se simtă din toate manifestările ei, slujirea şi trăirea acestor noi concepţii de viaţă, care să poarte pecetea noilor metode de pastoraţie în timp de război.

Primul mijloc, pentru ajungerea scopului urmărit, l-a găsit preoţimea în cultivarea mai stăruitoare a tuturor serviciilor bisericeşti, prin rostirea mai evlavioasă, mai cucernică, mai simţită a rugăciunilor la slujbele dumnezeeşti, având ferma convingere, că prin acestea se pot alina multe dureri pricinuite de război.

Pentru aceea, cu ocazia cercurilor religioase, la misiuni, pelerinaje, unde se adună popor mai mult, s'au făcut rugăciuni cu ectenii speciale pentru pomenirea ostaşilor de pe front, a răniţilor şi a celor căzuţi pe câmpurile de luptă.

Numai cine a văzut mulţime mare de norod ascultând cucernic rugăciunile sfinte, îşi poate da seama de marele adevăr, exprimat de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae: „Un popor întreg îngenunchiat în rugăciune e ca o armată nebiruită".

Dar aceste slujbe le-au făcut unii preoţi şi în parohiile lor: mai mult, unii preoţi nu s'au mărginit numai la slujbele din Dumineci şi Sărbători, ci au introdus asemea slujbe şi în anumite zile de peste săptămână, mai ales seara, ca astfel, prin efectul binefăcător al rugăciunilor mai dese să poată mângâia sufletele obidite ale celor rămaşi acasă şi să poată face, prin puterea rugăciunii, legătura cu sufletele celor dragi ai lor, plecaţi la datorie.

S'a ţinut seamă de jertfele eroilor din acest război, prin pomenirea lor, atât în singuraticele parohii, cât mai ales cu ocazia cercurilor religioase, când s'au oficiat totdeauna parastase pentru odihna sufletelor lor. Prin panegiricele rostite s'a preamărit jertfa lor, cu îndemnuri pentru cinstirea memoriei lor şi ocrotirea familiilor lor, folosindu-se aceste prilejuri ca momente potrivite pentru cultivarea sentimentului patriotic, mai ales în educaţia tineretului.

In privinţa aceasta ni se pare demnă de relevat iniţiativa despărţământului Târnava, care ne raportează, că a înfiinţat 5 premii pentru cele mai complete albumuri ale ostaşilor eroi căzuţi în războiul sfânt, albumuri aranjate cu chipurile eroilor luate din ziare. Premiile s'au împărţit elevilor gimnaziului de stat din Târnăveni în Dumineca Ortodoxiei, în cadrele unei festivităţi ortodoxe naţionale, cu scopul de a contribui la educaţia lor patriotică.

Unii din fraţii noştri preoţi au tradus în fapt sugestiile date de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, de a menţine legătura cu credincioşii îndepărtaţi, prin corespondenţă, trimiţându-le ştiri şi veşti despre cei de acasă. Toţi preoţii ar trebui să facă acest lucru, pentru că ostaşii întorşi de pe front vor şti să preţuiască după cuviinţă această drugoste a „Părintelui" lor, care s'a interesat de ei şi familiilor lor.

Intre preocupările pastorale ale zilelor, de astăzi, un loc de frunte a ocupat şi problema asistenţei caritative. In timpul războiului suferinţele sunt mai multe, durerile mai pronunţate. Nu este parohie care să nu aibă văduve, orfani şi răniţi. Aceştia au lipsă, pe lângă mângâieri şi îmbărbătări, şi de ajutor efectiv pentru acoperirea nevoilor şi înlăturarea suferinţelor lor.

Preoţimea noastră a făcut faţă şi acestei îndatoriri cu multă dragoste şi tragere de inimă. A executat şi ordinile circulare ale autorităţii bisericeşti, privitoare la strângerea de fonduri pentru „darul ostaşului", „ajutorul de iarnă"... etc., dar a dat întreg concursul său şi autorităţilor administrative civile, activând cu râvnă şi abnegaţie în comitetele locale de patronaj, înfiinţate în toate comunele. In cele mai multe comune, preşedintele acestor comitete locale de patronaj e însuşi preotul, având posibilitatea să iniţieze şi să organizeze ajutorarea celor în suferinţe, precum şi să dea concurs comitetelor judeţene de patronaj la strângerea fondurilor şi hainelor de iarnă pentru ostaşii şi familiile lor din ţara întreagă.

(Va urma).

Incunoştiinţare

Se aduce la cunoştinţă că în Mitropolia Ardealului nu se fac alegeri pentru corporaţiunile reprezentative bisericeşti, ci rămâne în funcţiune actualele adunări eparhiale şi corporaţiunile parohiale cu aceiaşi membrii.

INFORMAŢIUNI

Mulţămire. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae mulţămeşte pe această cale celor ce i-au adresat felicitări şi i-au făcut urări cu ocaziunea zilei patronului (Sf. Nicolae) şi le împărţeşte tuturor arhiereşti binecuvântări.

Biserică centrală ortodoxă în Braşov. Sânt câteva decenii de ani, de când s'a proectat construirea unei biserici ortodoxe în cetatea Braşovului. Oficialitatea, de pe vremuri, a găsit însă totdeauna motiv pentru amânarea proectului. In scopul înălţării acestui locaş de rugăciune s'au strâns până acum zece milioane de lei. Ar urma deci ca primăria municipiului Braşov să delimiteze locul cuvenit, unde biserica să se poată clădi cât mai curând şi în condiţiile cele mai bune. In această chestiune, parohia bisericii sf. Adormiri din cetate a redactat un *memoriu*, semnat de intelectualii braşoveni, arătând necesitatea unei biserici ortodoxe în centrul oraşului. Acest memoriu, compus cu ştirea şi îndemnul I. P. S. Sale mitropolitului *Nicolae* al Ardealului, s'a înaintat dlui Mareşal *Ion Antonescu*, Conducătorului de stat, cu rugarea ca primăria să primească ordinele necesare pentru fixarea terenului, unde să fie înălţată viitoarea noastră biserică. Astfel, prin bunăvoinţa şi îngrijirea dlui Mareşal şi Conducător, cetatea de sub Tâmpa se va putea împodobi însfârşit cu o monumentală clădire a credinţei străbune, sporind printr'însa forţele noastre sufleteşti şi preţuirea de care se bucură astăzi ortodoxia.

In conferinţe preoţeşti de toamnă s'au mai întrunit: preoţii din protopopiatul *Avrig*, sub conducerea părintelui Aurel Radu, admin. protopopesc. S'au citit dări de seamă asupra diferitelor cărţi teologice mai nouă şi s'a discutat programa de lucru a preoţimii în timpul de earnă. — Conferinţa preoţilor din protopopiatul Săliştei a fost destinată problemei catehetice. In acelaş timp, după sf. liturghie slujită de un sobor de preoţi, s'a ţinut parastas pentru odihna sufletului marelui mitropolit Andrei, cu predică ocazională rostită de Pr. Ioan Isacu. In conferinţa catehetică, păr. prot. Dr. D. Borcea a desvoltat tema despre educaţia tineretului prin biserică şi şcoală, ear preoţii Const. Tipuriţă şi Iacob Bologa au predat lecţii practice din religie, în clasele a patra şi a cincea dela şcoala primară, în asistenţa învăţătorilor şi a preoţilor.

— Conferinţa din Sibiu, s'a ţinut în 24 Nov. c., sub conducerea păr. prot. Mihail Neagu, care în cuvântul de deschidere a stăruit asupra importantei chemări a preoţimii în timpurile de faţă. Tema de căpetenie a conferinţei a fost: *Biserica şi sănătatea morală şi fizică în parohie*, — subiect lucrat de toţi preoţii protopopiatului, şi aducând fiecare ceva nou în această materie. La ora 11, păr. D. Hămbăşanu a ţinut, în şcoala primară Nr. 1, o lecţie practică despre: Pilda bogatului nebun. După masă s'au continuat desbaterile asupra subiectelor tratate şi a lecţiei practice din religie.

Impozitul excepţional, pentru apărarea ţării, se urcă dela 4% la 5%, şi se prelungeşte până la 1 April 1944.

Tarif poştal urcat. S'au statorit următoarele taxe: o carte poştală 10 Lei: scrisoare, până la 20 grame, loco 12 Lei, în altă localitate 16 Lei; taxa de recomandare 20 Lei; o carte de vizită cu text de felicitare 5 Lei; o carte de vizită cu orce text loco 12 Lei, în altă localitate 16 Lei; la telegrame un cuvânt loco 5 Lei, în altă localitate 7 Lei, cu minimum de taxare 15 cuvinte, etc.

Autorizaţiile pentru călătorie pe C. F. R., se desfiinţează începând cu ziua de 10 Decemvrie 1942, — cu excepţia autorizaţiilor pentru străini şi jidovi.

Conducător nou la protopopiatul Avrigului. Preotul Aurel Radu din parohia Teliu a fost numit preot al parohiei protopopeşti Avrig şi administrator protopopesc al protopopiatului Avrig.

Introducerea lui în post a fost făcută Duminecă 29 Noemvrie 1942, de către delegatul chiriarhal Prot. Dr. Andrei Gâlea, consilier referent arhiepiscopesc.

Introducerea s'a făcut la sfânta liturghie în cadrul unei cuvântări plină de sfaturi, la care a răspuns noul titular al protopopiatului Avrig printr'o cuvântare program, în care a adus şi mulţumiri I. P. Sfinţitului Arhiepiscop şi Mitropolit Nicolae pentru încrederea cu care l-a învrednicit în postul cel nou.

Atât conducerea superioară bisericească cât, şi protopopiatul Avrig aşteaptă dela noul conducător realizarea programului, ce l-a expus la introdueerea în post.

După o dispoziţie ministerială, mai nouă, preoţii tuturor cultelor, pot funcţiona ca membri în consiliile de administrare ale *băncilor populare* şi *ale cooperativelor*; dar le este oprit să deţină funcţiunea de: director, contabil, casier, sau censor la numitele instituţii; clericii, din consiliile de administraţie bancară, pot primi numai indemnizaţii de transport şi deplasare, dar nu şi jetoane de prezenţă.

Asociaţia religioasă «*Ştiinţa Creştină*», cu sediul în Bucureşti, str. Michelet 16, este interzisă de ministerul cultelor, întrucât această Ştiinţă Creştină profesează învăţături contrare intereselor statului.

Răsplată datorită jertfelor aduse de România. La deschiderea Expoziţiei româneşti din Barcelona, revista de acolo *Nueva Espana*, consacră mai multe pagini ţării noastre şi conducătorilor statului român, aducând omagii M. S. Regelui Mihai I, Mareşalului I. Antonescu şi profesorului M. Antonescu. Revista spaniolă declară: România, astăzi ciuntită, aşteaptă să găsească în noua justiţie europeană, compensaţia datorită jertfelor ei; această Românie aduce astăzi, pe lângă sacrificii de sânge, o generoasă contribuţie la noua ordine europeană prin importanţa economiei şi a forţei muncii sale.

Cărţile jidoveşti. S'au luat măsurile necesare ca în bibliotecile publice să nu mai existe cărţi scrise de jidovi. — De dorit să fie înlăturate şi cele din bibliotecile particulare.

ŞTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 13 Decemvrie 1942, servesc: Prot. M. Neagu, Dr. Nicolae Terchilă, prof. şi Nicodim Belea; diaconii: Al. Popa, secr. arhiep. şi Simion Macarie. *Predică: prot Mih. Neagu.* După masă la ora 4 la Oastea Domnului predică *Pr. cons. Gh. Secaş.*

CĂRŢI ŞI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru ştiinţa şi viaţa bisericească, întemeiat în 1907, apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit *Nicolae* al Ardealului. Abonamentul pe un an: 490 Lei. Redacţia şi administraţia: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24-28. Redactor: prof. *Dr. Grigorie T. Marcu.* — Numerii 11—12 pe Noemvrie — Decemvrie 1942, cuprind: **Intruparea.** Diacon Dr. Grigorie T. Marcu: Intruparea. Prot. Dr. Spiridon Cândea: Despre valoarea sufletului. Diacon Nicolae Mladin: Lumină din Răsărit. Prot. Stavr. Dr. Seb. Stanca: Coloportajul vechilor cărţi bisericeşti. Preot Dr. Isidor Todoran: Filosofia religioasă a lui Nicolae Berdiaeff. Preot Dr. Corneliu Sârbu: Natura şi valoarea timpului. Dr. Grigorie T. Marcu: Atitudini: „Tinărule, ţi-ţi zic scoală-te"! Preot Dr. T. Bodogae: Mişcarea Literară: Lupta împăratului Iulian împotriva creştinismului. Introducere în Teologia pastorală. Probleme de psihologie religioasă şi de filosofie morală. In legătură cu valorile morale. Pe căile Domnului. Duh creştin şi duh românesc. Invitaţii. Despre rugăciune. Gr. T. M. şi T. B.: Note şi Informaţii: Hristos să triumfe sau despre menirea predicii. Victimele bolşevismului. Suferinţa bisericilor evanghelice din Ţările baltice sub teroarea roşie.

Nr. 13.055 Şcol. 1—3

Concurs

Pe data de 1 April 1943, devine vacantă catedra de ştiinţe agricole şi postul de conducător al fermei şcolare dela şcoala normală de băeţi „A. Şaguna" din Sibiu, pentru ocuparea cărora se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariţie în „Telegraful Român".

Candidaţii vor înainta cererile, însoţite de actele legale pentru numiri, direct Consiliului Arhiepiscopesc ort. rom. din Sibiu. Se pretinde ca ei să fie de confesiune ortodoxă.

Sibiu, din şedinţa secţiei culturale dela 2 Decemvrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

---

(105) 2-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei **nou bugetate** Orăştie III, de **Clasa întâia**, se publică Concurs cu termin de 30 zile, dela prima apariţie a lui în Telegraful Român.

Beneficiile postului sunt următoarele:

1. Salarul dela Stat;
2. Sesie parohială de 10 jug. arător;
3. Drept de folosinţa în casa parohială;
4. Stolele reglementare.

Cererile de Concurs se vor înainta la Oficiul protopopesc din Orăştie. Ele vor fi însoţite de toate actele şi de actul de binecuvântare de candidare dat de I. P. S. Arhiepiscop şi Mitropolit.

Candidaţii se vor putea prezenta în parohie, ca să facă cunoştinţă cu parohienii, să predice şi să servească, numai cu prealabila încunoştiinţare a oficiului protopopesc Orăştie.

Orăştie, la 22 Octomvrie 1942.

Pr. Iosif Vinţan
adm. protopopesc

---

(102) 3—3

Anunţ de licitaţie

Consiliul Parohial al Bisericii ort. române, Sf. Nicolae din Braşov-Schei, publică licitaţie pentru darea în întreprindere a uşilor dela intrarea principală a Bisericii. Uşile vor fi din lemn de stejar, sculptate cu relief înalt, conform planului şi devizului, care se pot vedea şi studia în orice zi în Biroul Consiliului Parohial, Piaţa Unirii 1.

Ofertele închise şi sigilate, conţinând garanţia legală, se vor înainta Biroului parohial până în ziua de 15 Decemvrie 1942.

Consiliul Parohial al Bisericii Sf. Nicolae din Braşov Schei.

Dr. N. Stinghe — Preşedinte
Vasile Iordache — secr. contabil

Nr. 453 - 1942 (104) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Juncul de jos** cu filia **Juncul de sus**, din protopopiatul Zarand, jud. Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariţie în Telegraful Român.

Beneficiile:

1. Salar dela Stat;
2. Stola obişnuită în parohie.

Cererile de concurs, însoţite de toate actele necesare şi de încuviinţarea de candidare a Prea Veneratului Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta Oficiului protopopesc al Zarandului—Brad în termin.

Concurenţii se vor prezenta, cu prealabila încuviinţare a oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare în parohie spre a face cunoştinţă cu credincioşii.

Brad, la 17 Noemvrie 1942.

Oficiul protopopesc ortodox român al Zarandului—Brad.

Ioan Indreiu
protopop

Citiţi şi răspândiţi

Revista Teologică

Organ pentru ştiinţa şi viaţa bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacţia şi Administraţia: Sibiu, Academia teologică „Andreiană". Redactor: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 400.

Nr. 11.612—1942 2—3

Concurs repetit

Pentru întregirea parohiei vacante, de clasa întâia, **Jina II**, se publică concurs nou ca termen de 30 zile dela prima apariţie a lui în Telegraful Român.

Beneficiile sunt:

1. Salarul dela Stat;
2. Stolele obişnuite în parohie.

Candidaţii îşi vor înainta cererile de concurs în termen la oficiul protopopesc din Mercurea, însoţindu-le de toate actele cerute.

Sibiu, din şedinţa senatului bisericesc din 24 Noemvrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

AU APĂRUT:

Calendarul Bunului Creştin

pe anul 1943

cu Şematism Lei 100 —; fără Şematism Lei 40 —

Calendarul „Oastea Domnului"

pe anul 1943 Lei 40 —

Calendarele au un cuprins foarte bogat şi variat şi sunt împodobite cu multe ilustraţiuni frumoase. Se pot comanda dela Libraria Arhidiecezană din Sibiu. La comande de peste 10 ex. se dă rabatul cuvenit. Pe lângă preţul Calendarelor să se mai adaugă încă Lei 30 pt. porto postal

— Contra ramburs nu se trimit —

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae

Editura şi tiparul Tipografiei Arhidiecezane